

[J. P. Larsen.]

sig Fordele, som ikke kunde naas ad sædvanlig Vej, en Fremgangsmaade, som enhver lovlydig Samfundsborger absolut maa tage Afstand fra, og som paa Grund af Tingets Forretningsorden og almindelig parlamentarisk Sømmelighed ikke kan karakteriseres ved de Ord, som den fortjener.

Da det efter det passerede saaledes maa anses for afgjort, at nogen Ændring af den af Underretten og Landsretten afsagte Dom ikke vil kunne forventes ved Appel til Højesteret, maa det staa klart for enhver uheldet, at der ikke foreligger nogen særlig Omstændighed, der kan begrunde Kravet om Appel, hvorfor Ministeren absolut maa siges at være ikke alene i sin gode Ret, men ogsaa i Overensstemmelse med almindelig sund Fornuft, naar han har afslaaet Appelbegæringen. Den Omstændighed, at en Generalforsamling af det dømte Slagteris Medlemmer rejser Kravet, bør dog ikke være medvirkende, end-sige afgørende, ved Bedømmelsen af denne Sag. Og saa har man heller ikke absolut Sikkerhed for, hvordan hele Stemningen var paa denne Generalforsamling. Der gaar forskellige Rygter derom, som jeg skal lade ligge, da det kun er Rygter, men saadan nogen absolut Tiltro til Generalforsamlinger — med det Kendskab, man gennem Aarene faar til Generalforsamlinger i Almindelighed — har man ikke.

Hvad nu Forespørgerne angaar, er deres Hensigt med at rejse denne Sag her i Tinget saa tydelig, at den ikke trænger til nærmere Udredning — ethvert Medlem af Tinget er klar derover. Jeg er imidlertid af den Formening, at man gør den Sag, man foregiver at tjene, en daarlig Tjeneste ved Gang paa Gang at søge rejst politisk Agitation og Blæst her fra Tingets Talerstol, medmindre man da ogsaa har til Hensigt at underminere og ødelægge det parlamentariske Styre, som har været herskende her i Landet gennem snart 100 Aar, og som ikke mindst den danske Bonde har høstet Gavn af, baade i økonomisk og anden Henseende. Det var mere nyttigt, om Forespørgerne gik ind i et positivt Arbejde, der kunde gavne hele Samfundet, og overlod det til de Kræfter, der bevidst arbejder paa voldelig Nedbrydelse af Samfundet, at bruge de grove Ord og de store Gebærder.

Med Hensyn til den af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen stillede Dagsorden, der i første Afsnit er et Mistillidsvotum til den tidligere Handelsminister, vil jeg gerne sige, at hvis der skulde være nogen Mening

i det hele, maatte Ministeren udsende sin Bekendtgørelse, som han gjorde, for Meningen er og har været og vil fremdeles være den, at den omtalte Valuta skal tjene hele Samfundet og dets Funktioner og ikke noget som helst andet. Derfor maa Dagsordenens Tale om den tidligere Handelsminister kategorisk afvises som ganske ubeføjet. Men dertil kommer en Omstændighed, som de Herrer Forespørgere ikke kan være uvidende om: at efter hin 11. September, da denne Bekendtgørelse kom, fandt der et Folketingsvalg Sted. Saa vidt jeg erindrer, lod de Herrer ikke Sværdet hvile under denne Valgkamp; og de benyttede sig ogsaa af Kolding-Sagen, men det er dog en Kendsgerning, at det lykkedes ikke de Herrer paa denne Sag at vinde den Fremgang, som de muligvis havde regnet med. Det er ogsaa en uomstødelig Kendsgerning, at det socialdemokratiske Parti, hvoraf den Minister, over for hvem man nu stiller Mistillidsvotum, er Medlem, vandt en Fremgang paa over 100 000 Stemmer. Jeg lader denne Kendsgerning tale for sig selv, og saa kan de Herrer for min Skyld blive ved at variere dette Emne, jeg vil ikke sige til deres Dages Ende, for det er maaske for længe, men saa længe det nu lyster dem.

I det ærede Medlem Hr. Jens Thomsens Foredrag kom der af og til smaa spidsfindige Bemærkninger midt i den lange Udredning af Forholdet mellem den tidligere Handelsminister og hans Medkautionist, et finansielt Foretagende, jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa, Bemærkninger, som egentlig var ondsksfulde, hvis jeg tør bruge dette Udtryk. Det ærede Medlem fortalte saaledes en Historie om, at man ovre i det uskyldige Kolding Svineslagteri, der efter det ærede Medlems Fremstilling maa antages at være særdeles blaaøjet, i det ydre i hvert Fald, skulde have omgaaedes med Planer om at skabe en Tropeeksport, det vil altsaa sige oparbejde Varer til Salg til Folk, der lever i et tropisk Klima, og saa siger det ærede Medlem saadan en passant, at dertil skulde man bruge noget Præserveringssalt, som ikke maa bruges her i Landet, og saa maatte man sænke for 50 000 Kr. Konserver i Havet.

Det er en af disse spidsfindige Insinuationer, hvis Hensigt jeg meget vel forstaar; men naar dette kommer frem i den dertil egnede Presse — og det er muligt, at man kan finde allierede, der er villige til at optage saadanne Ting —, kan det meget vel over for Offentligheden fremstilles, som om Autoriteterne har hindret uskyldige og driftige